

Victor Borge var ved at vælte forvaringsanstalten

En fantastisk eftermiddag med den verdensberømte entertainer og hans to kunstner venner - Borge mødte med usædvanligt ur

Sangerinden Marylyn Mulvey ved at knække sammen af grin

For første gang i sin mere end et hundrede lange historie rystede „slottet på baken" i går i sin grundvold. „Attentatmanden" var Victor Borge. Men selvom hans angreb på anstalten havde bl. a. fængselsinspektør Arne Frede-

rikken og overlæge Jan Sachs som kronvidner, blev han ikke spærret inde. Ihvertfald fik Victor Borge frit lejde efter ca. 11½ time bag ringmuren.

Rystelsen skyldtes nemlig langvarige latterkaskader, sat effektivt i system af en kunstner, som lever af at få mennesker til at le, en entertainer i verdensformat, som kan opnå store honorarer. I går kom han til forvaringsanstalten efter indbydelse fra en af de indsatte. Med sig havde han den henrivende sangerinde Marylyn Mulvey og pianisten Sohan Arzruni.

Underholdningen kostede ikke en cent! Naturligvis var der blomster til alle tre - til Victor Borge endvidere et dejligt manglebræt, fremstillet af de indsatte, med en smukt udformet skrivelse vedhæftet. - Hjertelig tak, fordi De ville komme, sagde de indsatte talsmand, som havde taget initiativet. - Det er sandelig mig,

Tekst: Poul Nielsen
Foto: Henry Thuesen

der takker, fordi I bad mig, svarede Borge.

En dejlig dag - udenfor

Mellem arrangementets begyndelse og afslutning IA 1 1/2 times overdådig underholdning, serveret af en usædvanlig veloplagt kunstnertrio. Så snart Victor Borge viste sig i den fyldte festsal, rejste alle sig op, og bifaldet bragede løs. Forventningerne var spændt til det yderste, og de blev ikke gjort til skamme. Kontakten mellem scene og sal var sluttet med det samme.

- Det er en dejlig dag - udenfor, sagde Borge og tilføjede: - Vil De hellere se film, for dem har vi nok af. - NÅ, vi skal jo snart til at slutte forestillingen, fortsatte han. Så vendte Borge sig om, kikkede indgående på bagvæggen og udbrød: - Der har nok ikke været nok gulmaling. „Opvarmningen" fortsatte: - Bryder De Dem om musik? Ja, for jeg spiller selv lidt engang imellem. Jeg bliver ofte bedt om at spille et nummer helt igennem, men jeg gør det nødt. Af to grunde. Den ene grund er, at jeg ikke kan, og den anden grund - er den samme! I dag har jeg faktisk øvet mig på nogle slutninger og et par begyndelser.

Nogle ord til overlægen

Pludselig stirrede Borge ned i mikrofonen. Forbåset sagde han: - Undskyld, h overlæge, men er det toiletet dernede? Det lo man meget af. Men Borge var ikke firdig med

Sachs. - Sig mig engang, hvorfor har det flygel tre pedaler. Hvem tror man, jeg er? Jeg har kun to fødder. Det må De da vide som

Så trampede man i gulvet og skrupgrinede. Senere: - Nu har jeg fundet ud af det med pedalerne. Den tredje sidder selvfølgelig i midten for at adskille de to andre.

På dette tidspunkt startede Borge sin tilværelse som „urmenneske". Det førte til mange harokke replikker eftermiddagen igennem. - Se nøje på dette ur. På det kan man både se timer, uger, måneder og år. Men der mangler en viser, og da der altså kun er een, ved jeg ikke, om det er den store eller den lille. I øjeblikket viser uret, at vi har torsdag den 89. januar 1812. Sidste onsdag var det påskelørdag. Efter middag uddeler min nabo julegaver. Han har nemlig også sådan et ur, og der mangler den anden vise Uret er forøvrigt vandtæt. Jeg har aldrig set en dråbe vand komme ud af det. Når den først er kommet derind, bliver den.

Et gribende lille digt

Og henvendt til en af anstaltens kontordamer: - Sig mig frøken eller frue, kan De stege frikadeller med oprejst pande? Så satte Borge sig til flyglet, slog en tone an og sagde: - Det var den sidste akkord i nationalsangen. Så behøver vi ikke stå op. Og denne, det var sidste akkord operaen „Aida". St sparer vi en hel aften! Atter kom uret frem: - Vi flyver nu i en højde af fire alen - under vandoverfladen.

Nu vil jeg høre et digt, som jeg begyndte på i morges. Jeg synes selv, det er så kønt, fordi det er

- Min huslæge sagde, jeg var hundesyg og gav mig et kødben

kort: - „Hvorfor skal på jorden gas, når i luften hnge mås". Publikums lattermuskler var på dette tidspunkt ved at blive, ømme. Borge bekendtgjorde, at han nu vil spille Chopins revolutionsetude: - Jeg håber ikke, De bryder Dem om den. Personligt kan jeg ikke fordrage etuden. I Borges udførelse blev det en meget kort revolution.

Da Borge fik et kødben

Næste nummer var lidt

inden han kom i gang. Han kunne nemlig ikke finde c.et. - Hr. overlæge, jeg bad Dem jo om at få sat et mærke på den tangent. Påny kom vidunderuret frem: - Om 1 1/2 minut er der lavvande ved Portugals vestkyst. Det blev også til lidt musikbelæring.

- Sidste år Beethovens 200 års fødselsdag. Det var jo også på tide. Jeg vil gerne være med til at fejre ham. Derfor spiller jeg „Claire de lune" af Debussy. Jeg spiller nemlig ikke Beethoven særlig godt. Til gengæld spiller jeg Debussy dårligt, så det vil Beethoven nyde.

Uheldigvis fik Borge her to fingre i klemme i mikrofonen: - Ja, så må jeg ændre hele programmet, bekendtgjorde han. Og uret igen: - Om to timer og 43 minutter holder 1. verdenskrig op. Det er da gode nyheder. Og så: - Kan De li' god musik? Ja? Jamen, så er De kommet til den forkerte koncert. Borge sludrede løs. - Jeg har en huslæge, der må vrede uddannet som dyrlæge. Ihvertfald sagde han en dag til mig: „Du er jo hundesyg" - hvorefter han gav mig et kødben. Ligesom tilfældigt kastede Borge et blik på uret, bad am ro i salen og sagde stilfærdigt: - Jeg har en trist meddelelse. Gorm den Gamle er ikke mere. Og det har han faktisk Ake været i to timer.

Jubel over sangerinden

Efter at have konstateret, at flyglet havde seks ben (så må det gå godt), hidkaldte han sin pianist

Arzruni, der dog i første omgang måtte nøjes med at være nodevender. Det kom der en masse skæg ud af. Efter at Borge ved hjælp af sit mærkelige ur havde konstateret, at han nu havde været i anstalten i tre måneder, præsenterede han den søde, lårkorte koloratursangerinde, og bifaldet tordnede løs. - Læg mærke til, at hun har to nydelige ben. Jeg har lige talt dem, sagde Borge.

Marylyn Mulvey kom til at lægge den ene hand på flyglet, og Borge brødede: - Hands off. - Jeg lægger jo heller ikke hånden på hendes stemme, forklarede han. - Hvad vil du synge, spurgte han. Sangerinden nævnte en folkesang. - Vorherre bevares, sagde Borge fuld af foragt. NÅ, men det er jo hende, der bestemmer. Men det skal ikke være længe Det skal jeg nok sørge for.

publikum sig

Arme sangerinde. Det var ikke småting, hun måtte stå model til. Gang på gang blev hun afbrudt. Ind imellem knækkede hun sammen af grin. Da hun endelig fik arbejdet sig helt op, lød det fra Borge, der sad med hænderne for ørerne: Åh, hold kæft. På det tidspunkt kom talsmanden med en smuk buket blomster til hende. Borge gik i gang med et iangt forspil, og Marylyn fik ikke et ben til jorden. SA opgav man det nummer, hvorefter Borge og Marylyn sang en terzet - tostemmigt! Det var gribende.

Endelig lykkedes det hende at få lov til at synge et belt nummer: „Dein ist mein ganzes herz". Køn og ren klang hendes stemme, og da hun var klappede publikum taktfast, så huset var ved at vælte. Sachs skulle lige have endnu et ord med på vejen: - Hvorfor blev De overlæge? Var der for mange underlæger? Arzruni kom atter på scenen. Borge bekendtgjorde, at det var mandens fødselsdag. - Nej, protesterede pianisten. Det er først i november. - Godt, så spiller vi nummeret langsomt, erklærede Borge storsindet.

Han spurgte venligt til pianistens onkel, der var blevet kørt over af en damptrømler. - Ak, ja, sagde Borge, han har ligget de sidste fire måneder på stuerne 21-29! Eftermiddagens slutnummer blev spillet med virkelig effekt - firehndigt. Det var Ungarsk Rhapsodi nr. 2. Mens publikum henrykt var ved at falde ned fra stolene af grin, kmpede de to pianister sig med indædt energi og under udfoldelse af mange gags igennem nummeret.

Det blev en eftermiddag, som de indsatte sent vil glemme.